

СВЪТУЛКАТА СЪ ФЕНЕРЧЕТО

Дѣдо Стоичко прибра тая вечерь стадо-то близко до себе си. Ванката накладе огънь. Двамата седнаха край огъня. Овцетѣ една по една налѣгаха. Караманъ, старото овчарско куче, се прозина на два пѣти, сви се на кравай и заспа. Ванката прострѣ ржце къмъ буйния огънь и се унесе въ пѣсенята на горящитѣ сжчки. А дѣдо Стоичко, налпалъ голѣма прѣстена лула, смуче отъ нея и пуфка като влакъ.

Нощта е хладна, но тиха и звездна. Отъ близкия храстъ излѣзе една свѣтулка съ запалено фенерче. Мина тихичко надъ заспалото куче, завъртѣ се край огъня, замъждука, трепна подъ навиреното носле на Ванката и заигра надъ заспалитѣ овце. Ванката скочи отведнажъ, посегна да я зашепе, но малката душица не се подаде. Издигна се високо надъ ржката му и пакъ се скри въ близката гора.

— Защо не лѣгашъ да спишъ? Какво стърчишъ и гледашъ къмъ гората? — сгълча дѣдо Стоичко внука си.

— Ща, дѣдо! — въртна глава Ванката — Видѣхъ свѣтулка надъ овцетѣ, та искахъ да я хвана. Избѣга въ гората...

— Не бива, сине! Какво ти е сто-рила гадинката?

— Нищо. Искахъ да видя фенерчето ѝ само какво е. Какъ чудно свѣти!

— Фенерчето ли? — запита дѣдо Стоичко, смръкна дълбоко отъ лулата си и се замисли.

— Слушай, Ванка, — продължи дѣдо Стоичко, — знамъ една чудно хубава приказка за свѣтулката и нейното фенерче. Като стана дума за свѣтулка, та се сѣтихъ. Но кажи го ти, че не е приказка, а самата истина. Искашъ ли да я чуешъ? Ха, ела сега тукъ при мене и слушай!

Ванката приседна край дѣда си, подпрѣ ржце на колѣното му и заслуша. Дѣдо Стоичко измъкна лулата отъ устата си, потри ржка по главата на внука си и тихо започна приказката.

— Това било, Ванка, хее въ онова далечно време, когато синътъ на Дѣдо Боже е живѣлъ на земята. И тогава людетѣ не сж били по-добри отъ сега, но имало и по-лоши. Истински разбойници. Такъвъ е билъ и Иуда. А, кой е той, ти знаешъ това нали?

— Знамъ, дѣдо. Ученикъ е на Христа.

— Тѣй, тѣй, сине. Неговъ ученикъ, а Го предаль на разбойниците за тридесетъ сребърника! Каквото ти сега да предадешъ учителя си на зли люде, на които зло не е сторилъ, за да го погубятъ. Би ли направилъ това? Никога, нали?